

že jde o výživné za dobu minulou a proto již jen o peněžité plnění, které jest náhradou za poskytování skutečné výživy. To způsobil dlužník sám, nesplniv včas závazek, který mu uložil soud, a z tohoto prodlení, ať bezděčného ať úmyslného nemůže mítí prospěch, nemůže mu býti odkladem exekuce umožňováno, by své děti přes příkaz § 141 obč. zák. po dobu sporu ponechával bez zákonité výživy. Z toho dovolací soud usuzuje; že jest zájem vymáhajících věřitelů na vymožení výživného, na provedení exekuce nepoměrně mocnější, než dlužníkův zájem na odložení exekuce. Nárok vymáhajících věřitelů nemůže býti zajištěn jistotou podle § 44 druhý odstavec ex. ř., ježto záleží v plnění výživného, které musí býti plněno pravidelně a ihned, má-li vůbec býti dosaženo jeho účele. Jde o úhradu potřeb, které nesnesou odkladu, které musí býti ihned ukojeny. Odložení tohoto plnění mohlo by býti spojeno se zánikem fyzické existence, čímž jest převážen zájem dlužníka na neprovedení exekuce. Rozhodnutí rekursního soudu je správné, vyhovuje věci i zákonu.

Čís. 10390.

Nebylo-li rozhodnuto prvním soudem o věcném nároku neb o návrhu ve věci samé, lze se domáhati nápravy i odvoláním i návrhem na doplnění rozsudku podle § 423 c. ř. s.

Této zásady jest podle §§ 430 a 514 c. ř. s. a § 78 ex. ř. použití obdobně i tehdy, nevyřídil-li exekuční soud v rozvrhovém řízení všechny věcné návrhy a nerozhodl o všech námitkách věcných, o nichž měl rozhodnouti rozvrhovým usnesením.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1930, R II 351/30).

Firma K. podala rekurs proti usnesení, jímž bylo rozvrženo nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, ježto jí nebyla podle § 222 ex. ř. stanovena náhrada 589 Kč, o něž by byla dostala více, kdyby se bylo rozdělení stalo podle poměru všech nemovitostí, které ručí za pohledávku. Rekursní soud rekurs odmítl. Důvody: Stížnost byla odmítnuta, poněvadž první soud přes návrh stěžovatelky o náhradním nároku vůbec nerozhodl, tento návrh tudíž ani nezamítl ani mu nevyhověl, k čemuž se podotýká, že dosud nebyl ani učiněn návrh na doplnění podle §§ 430, 423 c. ř. s. a 78 ex. ř. Není tu tudíž usnesení, o němž by mělo býti rozhodnuto rekursním soudem.

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu a uložil mu, by o rekursu firmy K. znovu rozhodl.

Důvody:

Rekursní soud odmítl rekurs proto, že, an exekuční soud nerozhodl o návrhu rekurentky, v rozvrhovém řízení, by jí podle § 222 ex. ř. byl ustanoven náhradní nárok, nebyl učiněn návrh na doplnění usnesení prvního soudu. Rekursnímu soudu nelze přisvědčiti. § 423 c. ř. s. jedná

o případu, kde rozsudkem byl pominut nárok, o němž podle skutkové podstaty rozsudečné mělo býti rozhodnuto, nebo, že nebylo rozhodnuto o náhradě nákladů, stranou žádané, nebo bylo rozhodnuto o nich neúplně. Podle § 496 čis. 1 c. ř. s. má odvolací soud věc vrátiti prvému soudu pro vadnost rozsudku, nebyly-li konečným rozsudkem úplně vyřízeny návrhy ve věci samé (na rozdíl od návrhů útratových nebo formální stránky se týkajících). Ze srovnání obou míst zákona plyne, že nebylo-li rozhodnuto prvním soudem o věcném nároku, neb o návrhu ve věci samé, lze se domáhati nápravy i odvoláním i návrhem na doplnění rozsudku a že uplatnění onoho nedostatku rozsudku nebrání, že nebylo žádáno o doplnění rozsudku podle § 423 c. ř. s. Téže zásady jest podle § 430 a 514 c. ř. s. a § 78 ex. ř. použití i v případě, že exekuční soud v rozvrhovém řízení nevyřídil všechny věcné návrhy a nerozhodl o všech věcných námitkách, o nichž měl rozhodnouti rozvrhovým usnesením. Ježto tedy uplatnění neúplnosti rozhodnutí ve věci samé rekursen není vyloučeno, a náprava nečiní se závislou na podání návrhu na doplnění usnesení, odmítl rekursní soud rekurs neprávem z důvodu, že nebylo navrženo doplnění usnesení. Proto bylo rekursu vyhověti a naříditi, jak se stalo.

Čís. 10391.

jest na vymáhajícím věřiteli, by před podáním návrhu na povolení exekuce k vydobytí nároku na znovu pronajetí bytu vyšetřil, zda má dlužník byt volný či zda má jej pronajatý, a podle toho označil exekuční prostředek, jehož má býti použito. Není přípustným alternativní exekuční návrh na povolení exekuce buď podle § 349 nebo podle § 354 ex. ř.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1930, R II 366/30).

Žalovaný byl právoplatně uznán povinným, by znovu pronajal žalobci byt ve svém domě. Žalobce navrhl buď povolení postoupením bytu podle § 349 ex. ř. nebo povolení exekuce podle § 354 ex. ř. podle toho, má-li povinný byt volný neb obsazený. Soud první stolice povolil exekuci podle návrhu a zároveň ustanovil rok k výsledku dlužníka podle § 358 ex. ř. o návrhu na povolení exekuce podle § 354 ex. ř. Dlužník při výsledku popřel formální předpoklady § 354 ex. ř., ježto sporný byt jest pronajat třetí osobě a byl učiněn návrh na povolení výpovědi tomuto nájemníku. Rekursní soud rekursu částečně vyhověl a změnil napadené usnesení v ten rozum, že se zamítá návrh na postoupení bytu do používání a do nájmu vymáhajícímu věřiteli. Důvody: Důvodně si stěžuje povinný proti povolení exekuce podle § 349 ex. ř. Podle § 54 ex. ř. musí návrh na povolení exekuce kromě jiného označiti exekuční prostředky, jichž má býti použito, a udati vše, co podle povahy případu jest důležité pro nařízení, jež soud povolující nebo exekuční má vydati pro vedení exekuce. Bylo proto na vymáhajícím věřiteli, by před podáním návrhu na povolení exekuce vyšetřil, zda má povinný